

všemi knihovními pohledávkami. Prvý soudce zjišťuje, což není napadeno, že jde o dodatky k předpisům všeobecné daně výdělkové za rok 1927 a 1928. Podle § 269 zákona o přímých daních jsou ovšem daně s přírážkami splatné, pokud se daň nevybírá srážkou nebo pokud zákon jinak neustanovuje, ve čtyřech rovných splátkách napřed dne 1. ledna, 1. dubna, 1. července a 1. října každého roku, leč podle § 270 odst. (5) cit. zákona doplatky na daních s přírážkami jsou splatné na podkladě platebního rozkazu do třiceti dnů po jeho doručení, což podle odst. (4) cit. zák. platí i o dodatečných předpisech daně. Z toho jest zřejmo, že daně dodatečně předepsané jsou splatné do třiceti dnů ode dne doručení platebního rozkazu. V souzeném případě jde o dodatečné předpisy daně výdělkové, na kterou byly podle zjištění prvního soudce straně povinné doručeny platební rozkazy dne 18. července 1931, a dne 18. září 1931, takže se tyto dodatečně předepsané daně výdělkové staly splatnými jednak dne 17. srpna 1931, jednak dne 18. října 1931, to jest v posledních dvou letech ode dne exekučního příklepu (21. března 1933) zpět počítajíc, takže vzhledem k ustanovení § 265 zák. ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. nedoplatkům těm první soudce právem přiznal výsadní pořadí. Poukaz stěžovatelky na rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 1919, čís. 325 sb. n. s. se na tento případ nehodí, neboť tenkrát byl v platnosti zákon ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. a zákon ze dne 18. března 1921, čís. 116 sb. z. a n., které nemají onoho ustanovení o nedoplatecích splatných v posledních dvou letech ode dne příklepu zpět počítajíc jako zákon ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., jehož článkem II. uváděcích ustanovení byl zákon ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. zrušen.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně podle zákona (§§ 265, 269, 270 zák. čís. 75/27) dovedl, že účtovaným nedoplatkům výdělkové daně, dodatně v roce 1931 za léta 1927 a 1928 předepsané, přednostní zástavní právo na prodaných nemovitostech přísluší. Odkazuje se, aby se přešlo opakování, na důvody napadeného usnesení. Rozhodnutí čís. 325 sb. n. s. týká se převodního poplatku a již proto se ho dovolává dovolací rekurentka nepřipadně.

Čís. 12826.

K mimosoudní výpovědi dané právním zástupcem (advokátem) jménem a z příkazu zmocnitele netřeba přiložit jeho plnou moc.

Důkaz o doručení mimosoudní výpovědi jest podán i pravoplatným usnesením soudu, v němž jest konstatováno vlastní tvrzení povinného, že dopis vymáhajícího věřitele, obsahující mimosoudní výpověď, byl mu v určitý den doručen.

Mimosoudní výpověď, proti níž byly podány námitky u nepřislušného soudu, stala se vykonatelnou a exekučním titulem podle § 1 čís. 18

ex. ř. teprve, až námitky byly právoplatně odmítnuty, a teprve od této doby počala běžeti čtrnáctidenní lhůta § 575, třetí odstavec, c. ř. s.

Hmotněprávní námitku, že byt podléhá zákonu o ochraně nájemců, nelze ani rekursem ani žalobou vznésti teprve v exekučním řízení, nebyly-li proti mimosoudní výpovědi podány námitky.

(Rozh. ze dne 21. září 1933, R I 843/33.)

Soud první stolice nepovolil exekuci vyklizením na základě mimosoudní výpovědi. Důvody: Proti mimosoudní výpovědi ze dne 12. října 1932 podal vypovídaný námitky u okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu, jenž pro nepřislušnost námitky odmítl a zamítl návrh vypovídané strany na postoupení námitek okresnímu soudu civilnímu pro Prahu-západ. Usnesení toto bylo potvrzeno krajským soudem civilním. V mimosoudní výpovědi byla doba k vystěhování stanovena na 14. ledna 1933. Žádost o povolení exekuce nuceným vyklizením byla podána na soud dne 10. února 1933. Jelikož námitky vypovídané strany nebyly včas u příslušného soudu podány, měl žalovaný objekt do 12. hodiny polední dne 14. ledna 1933 vykliditi a odevzdati. Exekuční návrh byl podán po uplynutí 14 dnů, co nastala doba k vyklizení najatého předmětu určená, a proto mimosoudní výpověď ze dne 12. října 1932 pozbyla platnosti podle § 575, třetí odstavec c. ř. s. Mimosoudní výpověď nabyla účinnosti již tím, že nebyly podány včas u příslušného soudu námitky, nikoliv teprve dnem doručení usnesení krajského soudu civilního, potvrzujícího usnesení okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu, jak patrně se domnívá strana vypovídající. Okolnost, že námitky byly zadány u nepřislušného soudu, má též význam, jako kdyby nebyly podány vůbec. Bylo proto návrh na povolení exekuce nuceným vyklizením zamítnouti. Rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Nelze souhlasiti s právním názorem prvního soudu, že, byly-li podány námitky proti mimosoudní výpovědi u nepřislušného soudu, jest tomu tak, jako by nebyly podány vůbec, mimosoudní výpověď zůstává jimi nedotčena a jest proto čtrnáctidenní lhůta podle § 575 třetí odstavec c. ř. s. počítati od doby, která byla na výpověď k vyklizení stanovena, a nikoli teprve ode dne, kdy bylo o námitkách vypovídané strany soudem právoplatně rozhodnuto. Podle § 575 třetí odstavec c. ř. s. pozbývá exekuční titul po uplynutí čtrnáctidenní lhůty platnosti jen, když oprávněná strana ve stanovené lhůtě za exekuci nežádala, ač tak učiniti mohla. O exekuci mohla však vypovídající strana žádati teprve, až právoplatně bylo rozhodnuto o námitkách strany vypovídané, neboť dříve nemůže býti mimosoudní výpověď exekučním titulem, při čemž jest nerozhodné, byly-li podány u příslušného soudu čili nic; který soud jest příslušným k rozhodování o námitkách, o tom rozhodovati jest povolán jen soud, u něhož námitky byly podány. Pokud jeho rozhodnutí nenabylo právní moci, nemohla ani vypovídající strana vésti na základě mimosoudní výpovědi exekuci vyklizením a počíná proto 14denní lhůta § 575 odst. 3 c. ř. s. běžeti ode dne 1. února 1933, kdy doručeno bylo stranám usnesení krajského soudu civilního v Praze

jako rekursního ze dne 23. prosince 1932, jímž byly námitky strany vypovídáné s konečnou platností odmítnuty. Poněvadž exekuční návrh strany vypovídající došel k okresnímu soudu exekučnímu v Praze dne 10. února 1933, resp. tímto postoupen byl soudu prvnímu, kamž došel dne 15. února 1933, byla exekuce navržena ve zmíněné 14denní lhůtě, tedy v čas.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Marně snaží se stěžovatel doličiti, že mimosoudní výpověď ze dne 12. října 1932 neměla náležitostí předepsaných v § 565 třetí odstavec c. ř. s., a že tedy nemohla založiti exekuční titul podle § 1 čís. 18 ex. ř. K exekučnímu návrhu, jímž se domáhá vymáhající věřitelka nuceného vyklizení garáže, byl připojen opis dopisu právního zástupce vymáhající strany, adresovaného straně povinné, jímž této dává právní zástupce jménem a z příkazu majitelky domu výpověď z najaté garáže v jejím domě v přízemí — vjezd z ulice — a to tak, že poměr nájemní se končí 31. prosince 1932, a že vyklizení a odevzdání vyklizené místnosti má nastati nejdéle do 14. ledna 1933 o 12. hodině polední. Tím byl dostatečně určitě označen najatý předmět, jakož i čas, kterého nájemní smlouva se má skončiti, čímž také bylo zcela vyhověno předpisu § 565 druhý odstavec a § 562 první odstavec c. ř. s., a nebylo po této stránce závady proti povolení exekuce (§ 7 ex. ř.). Z připojeného obsahu dopisu je zřejmo, že vydatelem listiny té byl právní zástupce vypovídající strany; že listina ta nebyla jím podepsána, se nenamítá a nemůže proto býti pochybnosti, že prohlášení v listině pocházelo od právního zástupce vypovídající strany (§§ 294 a 565 třetí odstavec c. ř. s.). Že by k mimosoudní výpovědi z 12. října 1932 dané právním zástupcem jménem a z příkazu zmocnitele bylo nutno přiložiti jeho plnou moc, ze zákona vyvoditi nelze; k návrhu exekučnímu byla plná moc vymáhající strany připojena. Správný je též názor stěžovatele, že zákon vyžaduje listinný důkaz o tom, že výpověď byla protistraně doručena. Než zde šlo o mimosoudní výpověď, proti které podal vypovídaný námitky, v nichž doručení mimosoudní výpovědi přiznal, a v exekučním návrhu ze dne 9. února 1933 dovolávala se navrhovatelka spisů okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu jako důkazu o tom, že mimosoudní výpověď byla doručena povinnému dne 13. října 1932, připojivši zároveň ke svému návrhu pravoplatné usnesení okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu ze 7. listopadu 1932, v němž je konstatováno vlastní tvrzení žalovaného (povinného), že dopis žalobkyně z 12. října 1932 obsahující mimosoudní výpověď z garáže ke dni 31. prosince 1932 byl mu doručen 13. října 1932. Pokud stěžovatel doličuje, že návrh exekuční bylo zamítnouti z důvodu prvním soudem uvedeného, odkazuje se k odůvodnění rekursního soudu, jež nejvyšší soud schvaluje. Nerozhodno jest, že v tomto případě byly podané námitky odmítnuty pro nepřislusnost soudu, u něhož byly podány (§ 562 poslední odstavec c. ř. s.); mimosoudní výpověď stala se vykonatelnou, účinnou a nabyla povahy

exekučního titulu podle § 1 čís. 18 exek. ř. teprve tehdy, až námitky proti ní byly pravoplatně odmítnuty — a teprve od této doby počala běžeti čtrnáctidenní lhůta v § 575 třetí odstavce c. ř. s. stanovená. Ustanovení posléz uvedené lze vykládati jen v ten smysl, že exekuční titul pozbývá po uplynutí lhůty platnosti jen, když oprávněná strana ve lhůtě o exekuci nežádala, ač tak učiniti mohla (rozh. čís. 1988 a 10.252 sb. n. s.). Stěžovatel brojí konečně proti názoru nejvyššího soudu projevenému v rozhodnutí čís. 10.655 sb. n. s., při čemž poukazuje na odchylná rozhodnutí čís. 6076 a 6634 téže sbírky. Než nejvyšší soud neshledává důvodu odchýliti se od právního názoru vysloveného v rozhodnutí čís. 10.655 sb. n. s., že nelze hmotněprávní námitku, »že byt podléhá zákonu o ochraně nájemníků« ani rekursu ani žalobou vznésti teprve v exekučním řízení, nebyly-li proti soudní výpovědi podány námitky. V příčině bližšího odůvodnění odkazuje se stěžovatel na důvody dotčeného rozhodnutí; rozhodnou jest tu úvaha, že ustanovení zákona o ochraně nájemníků chrání nájemníka, pokud ochrany užití chce a ji potřebuje, ale nebrání mu, by se ochrany, které již požívá, nevzdal pro určitý již nastavší případ a nezavázal se k vyklizení, a že tudíž není závady ani s hlediska § 7 odst. (2) zák. o ochr. náj., by se nájemce nevzdal ochrany pro nastavší již případ výpovědi tím, že se vzdá námitky, ať již to učiní výslovně nebo mlčky tím, že námitky nepodá. Pokud stěžovatel poukazuje na to, že prý důvody rozhodnutí čís. 10.655 se na tento případ nehodí proto, že on proti mimosoudní výpovědi námitky podal — přehlíží, že jeho námitky podané u nepříslušného soudu byly odmítnuty — a že proto jest je posuzovati, jakoby nebyly podány vůbec, takže je nerozhodno, zda v odmítnutých námitkách dovolával se ochrany nájemců.

Čís. 12827.

Ustanovení § 1 odst. (2) zákona ze dne 21. prosince 1932, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1933, podle něhož nemohou býti v žádném případě zcizeny nemovité věci za cenu nižší než za dvě třetiny odhadní ceny, nelze použití při opětné dražbě, byla-li první (původní) dražba provedena již před účinností řečeného zákona, před 5. lednem 1933.

(Rozh. ze dne 21. září 1933, R I 876/33.)

Exekuční dražba nemovitosti vl. č. 183 byla nařízena na 23. září 1931 a téhož dne též konána. Odhadní cenu nemovitosti k opětné dražbě, jež měla býti konána dne 14. června 1933, stanovil soud první stolice na 100.550 Kč a nejnižší podání na 67.034 Kč, maje za to, že se zákon ze dne 21. prosince 1932, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1933 vztahuje i na opětné dražby. Rekursní soud k rekursu vymáhajícího věřitele stanovil nejnižší podání na 50.275 Kč.